

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 22 maja 2014 r. *

Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek worków przemysłowych z plastiku — Jednolite i ciągłe naruszenie

W sprawie C-35/12 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 stycznia 2012 r.,

Plásticos Españoles SA (ASPLA), z siedzibą w Torrelavedze (Hiszpania), reprezentowana przez E. Garayara Gutiérreza, M. Troncosa Ferrera oraz E. Abrila Fernández, abogados,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez F. Castillę Contreras oraz F. Castilla de la Torrego, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, E. Levits i M. Berger (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: L. Carrasco Marco, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 stycznia 2014 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Plásticos Españoles SA (ASPLA) żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej ASPLA/Komisja (T-76/06, EU:T:2011:672, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił skargę tej spółki o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja

* Język postępowania: hiszpański.

ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (sprawa COMP/F/38.354 – Worki przemysłowe) (zwanej dalej „sporną decyzją”), a także uchylenie lub, tytułem ewentualnym, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na nią w tej decyzji.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 2 Wnosząca odwołanie jest spółką akcyjną prawa hiszpańskiego, która począwszy od 1982 r. wytwarza i sprzedaje szeroki wachlarz produktów z plastiku, w tym także worków przemysłowych. Wnosząca odwołanie jest spółką zależną Armando Álvarez SA (zwanej dalej „spółką Armando Álvarez”), spółki prawa hiszpańskiego, która w 2002 r. posiadała 98,6% kapitału wnoszącej odwołanie.
- 3 W listopadzie 2001 r. spółka British Polythene Industries plc poinformowała Komisję Wspólnot Europejskich o istnieniu kartelu w sektorze przemysłowych worków z plastiku (zwanego dalej „kartelem”).
- 4 Komisja po przeprowadzeniu kontroli w czerwcu 2002 r. wszczęła w dniu 29 kwietnia 2004 r. postępowanie administracyjne i sporządziła pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zaadresowane do kilku spółek, wśród których w szczególności znajdowały się wnosząca odwołanie i Armando Álvarez.
- 5 W dniu 30 listopada 2005 r. Komisja wydała sporną decyzję, której art. 1 ust. 1 lit. j) stanowi, że wnosząca odwołanie oraz spółka Armando Álvarez dopuściły się naruszenia art. 81 WE poprzez udział od dnia 8 marca 1991 r. do dnia 26 czerwca 2002 r. w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, we Francji, w Luksemburgu i Niderlandach, polegających na ustalaniu cen oraz ustanawianiu wspólnych modeli kalkulacji cen, podziale rynków, przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów oraz ustawianiu transakcji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.
- 6 Z tego względu Komisja w art. 2 akapit pierwszy lit. h) spornej decyzji nałożyła na wnoszącą odwołanie i na spółkę Armando Álvarez grzywnę w wysokości 42 mln EUR, za zapłatę której obie te spółki ponoszą odpowiedzialność solidarną.

Zaskarżony wyrok

- 7 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 lutego 2006 r. wnosząca odwołanie wystąpiła ze skargą przeciwko spornej decyzji. W skardze tej zażądała w istocie stwierdzenia nieważności tej decyzji w dotyczącym jej zakresie lub, tytułem ewentualnym, obniżenia kwoty nałożonej na nią przez Komisję grzywny.
- 8 Na poparcie skargi wnosząca odwołanie podniosła pięć zarzutów. Trzy pierwsze dotyczyły dokonanej przez Komisję błędnej oceny okoliczności faktycznych w zakresie dotyczącym, po pierwsze, zakresu zachowania wnoszącej odwołanie, po drugie, określenia rozpatrywanych rynków: produktowego i geograficznego, oraz po trzecie, udziałów w rynku, które posłużyły jako podstawa dla obliczenia grzywien. Zarzut czwarty został oparty na naruszeniu art. 81 WE i zasady pewności prawa ze względu na to, że Komisja zakwalifikowała naruszenie jako jednolite i ciągłe. Zarzut piąty został oparty na naruszeniu przepisów mających zastosowanie do obliczania grzywien oraz naruszenia zasad równości traktowania i proporcjonalności przy ustalaniu kwoty grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie.
- 9 Sąd oddalił tę skargę w całości.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

- 10 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - tytułem ewentualnym, uchylenie lub znaczne obniżenie kwoty grzywny, która została na nią nałożona przez Komisję, oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 11 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.
- 12 Decyzją prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 15 maja 2013 r. postępowanie w sprawie niniejszego odwołania zostało zwieszane dopóty, dopóki nie zostaną zakończone postępowania w sprawach Gascogne Sack Deutschland/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768), Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771) i Groupe Gascogne/Komisja (C-58/12 P, EU:C:2013:770). Postępowanie zostało wznowione po ogłoszeniu wyroków w tych sprawach w dniu 26 listopada 2013 r.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 13 Wnosząca odwołanie twierdzi, że w zaskarżonym wyroku Sąd dopuścił się błędów w zakresie dotyczącym kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych i wyciągniętych na ich podstawie wniosków w przedmiocie zastosowania w odniesieniu do niej pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia.
- 14 W pierwszej kolejności podnosi ona, że w pkt 30, 31 i 33 zaskarżonego wyroku Sąd popełnił trzy błędy dotyczące jej uczestnictwa w naruszeniach dotyczących sektora tzw. worków z otworami. Sąd miał oprzeć się w tym względzie jedynie na samych domniemaniach, podczas gdy dostępne poszlaki, a mianowicie fakt nieuczestniczenia przez wnoszącą odwołanie w prowadzonych na szczeblu regionalnym dyskusjach, w trakcie których poruszano kwestie dotyczące tych właśnie worków, nie tylko budzą wątpliwości co do jej uczestnictwa w kartelu, ale też wręcz sugerują, iż nie brała ona w nim udziału.
- 15 W drugiej kolejności Sąd również błędnie miał przyjąć, że wnosząca odwołanie uczestniczyła w naruszeniu w sektorze tzw. toreb klockowych, podczas gdy z poczynionych w pkt 44–52 zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych wynika, że poszlaki, o których mowa w tych punktach, świadczą raczej o tym, iż wnosząca odwołanie nie uczestniczyła w dyskusjach w przedmiocie tego produktu i, co za tym idzie, nie brała udziału w dotyczących go antykonkurencyjnych zachowaniach.
- 16 W trzeciej kolejności za pomocą materiału dowodowego przyjętego przez Sąd w pkt 67–69 zaskarżonego wyroku nie można wykazać, że wnosząca odwołanie – nawet zakładając, iż uczestniczyła ona w niektórych spotkaniach, na których dyskutowane były antykonkurencyjne zachowania – wiedziała lub powinna była wiedzieć, iż spotkania te wpisują się w ramy mającego znamiona zмовы ogólnego schematu kartelu opisanego w spornej decyzji.

- 17 Komisja podnosi, że pierwszy zarzut odwołania jest niedopuszczalny ze względu na to, iż za jego pomocą kwestionowana jest dokonana przez Sąd ocena materiału dowodowego.

Ocena Trybunału

- 18 Aby ustosunkować się do podniesionego zarzutu popełnienia przez Sąd błędu w kwalifikacji prawnej przedstawionego mu materiału dowodowego, należy przypomnieć zakres zarzutów podniesionych przeciwko wnoszącej odwołanie w spornej decyzji.
- 19 Jak wskazał zaś Sąd w pkt 57 zaskarżonego wyroku, sporna decyzja dotyczy wielopłaszczyznowego kartelu obejmującego wielu rodzajów worków z plastiku i prowadzącego działalność na wielu obszarach geograficznych. Zgodnie z opisem kartelu przedstawionym w motywie 444 tej decyzji jego struktura cechowała się tym, że działał on „na poziomie globalnym [...] oraz w zdających się zachowywać odrębność podgrupach regionalnych i funkcjonalnych”, przy czym stanowił on, „jak świadczy zbiór poszlak, spójną i działającą w sposób skoordynowany całość”. Jak podkreślił Sąd, Komisja zarzuciła będącym adresatami tej decyzji przedsiębiorstwom nie to, że brały one udział we wszystkich przejawach tego kartelu, lecz to, że brały one w nim „udział w różnym stopniu”.
- 20 W zakresie dotyczącym stopnia udziału wnoszącej odwołanie w opisanych w spornej decyzji i mających znamiona naruszenia zachowaniach Sąd, po zbadaniu wszystkich podniesionych przez nią argumentów, stwierdził w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że wnosząca odwołanie kwestionuje w istocie zarzut, który nie został zawarty w tej decyzji, mianowicie dotyczący jej uczestnictwa w całokształcie ponadnarodowych, regionalnych i funkcjonalnych przejawów działalności kartelu. Na tej podstawie doszedł on do wniosku, że za pomocą przedstawionego mu materiału dowodowego nie można wykazać, iż stopień zaangażowania się wnoszącej odwołanie w kartel różnił się od tego, jaki przypisała jej w tej decyzji Komisja, gdyż o uczestnictwie tym świadczy cały szereg wystarczająco dokładnych i zgodnych poszlak.
- 21 Jeśli chodzi o przystąpienie do kartelu, Sąd stwierdził w pkt 70 zaskarżonego wyroku, że Komisja słusznie doszła do wniosku, iż choć wnosząca odwołanie nie brała udziału w pracy podgrup, to była zaangażowana w kartel na poziomie globalnym. Sąd uzasadnił tę ocenę, podkreślając w szczególności w pkt 68 tego samego wyroku, że wnosząca odwołanie uczestniczyła w kartelu na jego centralnym poziomie, czyli tym, z którego pochodziły bodźce napędzające jego funkcjonowanie.
- 22 Wbrew temu, co podnosi wnosząca odwołanie, taka ocena materiału dowodowego jest zgodna z dobrze utrwalonym orzecnictwem, w którym przyznano, że wniosek, iż doszło do mającego znamiona naruszenia zachowania, może być wyciągnięty na podstawie zbieżnych okoliczności oraz poszlak, które w swym całokształcie mogą stanowić, wobec braku innego spójnego wytłumaczenia, dowód naruszenia reguł konkurencji (wyroki: Aalborg Portland i in./Komisja, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, pkt 57; a także Sumitomo Metal Industries i Nippon Steel/Komisja, C-403/04 P i C-405/04 P, EU:C:2007:52, pkt 51).
- 23 W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie usiłuje podnieść, że przeanalizowany przez Sąd materiał dowodowy jest niejednoznaczny oraz niewystarczająco dokładny i spójny, aby móc na nim oprzeć wnioski, do jakich doszedł Sąd, należy przypomnieć, iż dokonana przezeń ocena mocy dowodowej przedstawionych mu dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie może zostać zakwestionowana przed Trybunałem, z wyjątkiem przypadków braku poszanowania zasad dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, a także – przeinaczenia dowodów, co nie miało jednak miejsca w niniejszym przypadku (wyrok FLSmith/Komisja, C-238/12 P, EU:C:2014:284, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 Z powyższego wynika, że pierwszy z powołanych przez wnoszącą odwołanie zarzutów tego odwołania należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 25 Wnosząca odwołanie podnosi przede wszystkim, że w pkt 115 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się naruszenia prawa, odrzucając jako niedopuszczalny – ze względu na to, iż został on przedstawiony dopiero na rozprawie – argument, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, obliczając jej udział w rynku nie tylko na podstawie wielkości jej własnej sprzedaży, lecz również przypisując jej sprzedaż dokonywaną przez jej spółkę dominującą Armando Álvarez.
- 26 Co do istoty wnosząca odwołanie twierdzi, że w sytuacji gdy należy dokonać rozróżnienia pomiędzy przedsiębiorstwem uczestniczącym bezpośrednio w naruszeniu, czyli w niniejszym przypadku spółką zależną, a przedsiębiorstwem, któremu przypisywane jest zachowanie tej spółki zależnej, czyli jej spółką dominującą, wagę naruszenia należy ustalać jedynie na podstawie wielkości obrotów tej spółki zależnej, a dopiero po obliczeniu na tej podstawie kwoty grzywny spółka dominująca może zostać uznana za odpowiedzialną solidarnie za zapłatę tej grzywny. Metoda ta została zastosowana w spornej decyzji w odniesieniu do innych uczestniczących w kartelu przedsiębiorstw, a tylko wnosząca odwołanie została ukarana w ww. sposób, co jej zdaniem jest dyskryminujące i bezzasadne.
- 27 Tytułem żądania ewentualnego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, nie sprawdzając z urzędu, czy sporna decyzja zawierała uzasadnienie wystarczające do wyjaśnienia powodów, dla których Komisja doszła do wniosku, że w dotyczącym wnoszącej odwołanie zakresie i w odniesieniu do obliczania kwoty grzywny można odejść od mających zastosowanie przepisów, od właściwego orzecznictwa oraz od metody zastosowanej w odniesieniu do innych uczestniczących w kartelu przedsiębiorstw. Zdaniem wnoszącej odwołanie ta różnica w traktowaniu stanowi, ze względu na brak obiektywnego uzasadnienia, naruszenie zasady równego traktowania.
- 28 Komisja jest zdania, że drugi zarzut odwołania jest w całości bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 29 Aby ustosunkować się do podniesionego zarzutu, należy przypomnieć argumentację podniesioną przez wnoszącą odwołanie przed Sądem.
- 30 Z wniesionej do Sądu skargi wszczynającej postępowanie oraz z pkt 98–103 zaskarżonego wyroku wynika, że wnosząca odwołanie podniosła w istocie pięć rodzajów argumentów służących zakwestionowaniu zastosowanego przez Komisję przy obliczaniu grzywien sposobu ustalania kwot wyjściowych tychże grzywien. W pierwszej kolejności ponowiła ona argument, zgodnie z którym Komisja nie mogła zakwalifikować rozpatrywanych zachowań jako jednolitego i ciągłego naruszenia. W drugiej kolejności podniosła ona, że te kwoty wyjściowe nie mogą być obliczane na podstawie udziałów w rynku. W trzeciej kolejności zarzuciła ona Komisji naruszenie zasady odpowiedzialności indywidualnej ze względu na uwzględnienie całokształtu dokonanej przez wnoszącą odwołanie sprzedaży worków przemysłowych w krajach objętych kartelem. W czwartej kolejności podniosła ona, że Komisja nie mogła się oprzeć na wartości sprzedaży w 1996 r., aby obliczyć na tej podstawie udziały rynkowe, gdyż następnie wartość dokonanej przez wnoszącą odwołanie sprzedaży znacznie spadła. W piątej kolejności wnosząca odwołanie stwierdziła, że nałożona na nią grzywna w kwocie 42 mln EUR jest w oczywisty sposób nieproporcjonalna, zwłaszcza w odniesieniu do korzyści, jakie mogłaby ona odnieść z udziału w naruszeniu.
- 31 W tym względzie z pkt 104 i 115 zaskarżonego wyroku wynika, że na rozprawie przed Sądem wnosząca odwołanie podniosła, iż Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, obliczając wielkość jej udziału w rynku nie na podstawie wielkości własnej sprzedaży wnoszącej odwołanie, lecz przypisując

jej również sprzedaż dokonywaną przez jej spółkę dominującą, czyli Armando Álvarez. W odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie wnosząca odwołanie wyjaśniła, że argument ten należy uznać za rozwinięcie zarzutów przedstawionych przez nią na pisemnym etapie postępowania.

- 32 Sąd uznał, że żaden z przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w skardze zarzutów nie dotyczył tego podniesionego na rozprawie rzekomego błędu w obliczaniu wielkości udziału w rynku. Wyciągnął on na tej podstawie wnioski, że argument ten winien zostać uznany za nowy zarzut, i odrzucił go jako niedopuszczalny zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 33 W zakresie, w jakim na etapie odwołania wnosząca je podnosi, że argument dotyczący błędu popełnionego przy ustalaniu wielkości udziału w rynku miał przemawiać za uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez nią w pierwszej instancji w częściach skargi zatytułowanych „Popełniony przez Komisję błąd w ustaleniach faktycznych”, „Naruszenie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 {Rady z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204)} i wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien {nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. [65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3)}”, a także „zasad równego traktowania i proporcjonalności przy ustalaniu kwoty [grzywny]”, wystarczy podnieść, że ogólnikowość określenia zarzutu podniesionego na etapie skargi wszczynającej postępowanie nie pozwala na objęcie nim przedstawionych na późniejszym etapie postępowania szczegółowych argumentów pozbawionych wystarczająco ścisłego związku z argumentami przedstawionymi w tej właśnie skardze.
- 34 W niniejszym przypadku z analizy akt sprawy wynika, że wnosząca odwołanie na etapie wniesienia skargi przedstawiła w jej ww. częściach szereg szczegółowych argumentów dotyczących obliczania kwoty nałożonej na nią przez Komisję grzywny, nie podważając jednak okoliczności, iż wielkość przypadającego na nią udziału w rynku została obliczona poprzez przypisanie jej sprzedaży dokonanej zarówno przez nią samą, jak i przez jej spółkę dominującą Armando Álvarez. Wzięcie zaś pod uwagę udziałów w rynku w celu uwzględnienia rzeczywistej zdolności ekonomicznej sprawców naruszeń prawa Unii do wyrządzenia znacznych szkód konkurencji stanowi istotny element obliczania grzywny, efektem czego skarżąca winna zakwestionować tę metodę, podnosząc przed Sądem konkretnie sformułowany zarzut na etapie skargi wszczynającej postępowanie (zob. podobnie wyrok SGL Carbon/Komisja, C-564/08 P, EU:C:2009:703, pkt 31).
- 35 Sąd w pkt 116 zaskarżonego wyroku słusznie zatem oddalił podniesiony przez wnoszącą odwołanie argument dotyczący błędu, jakiego miała się dopuścić Komisja przy ustalaniu wielkości jej udziału w rynku, przypisując wnoszącej odwołanie sprzedaż dokonywaną przez jej spółkę dominującą.
- 36 W tych okolicznościach nie ma potrzeby, aby Trybunał analizował zasadność takiego argumentu.
- 37 W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie podnosi tytułem żądania ewentualnego, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, nie sprawdzając z urzędu, czy sporna decyzja zawierała uzasadnienie wystarczające do wyjaśnienia powodów, dla których Komisja doszła do wniosku, iż można odejść od dotyczących obliczania kwoty grzywny reguł, które zostały zastosowane w odniesieniu do innych uczestniczących w tym samym kartelu przedsiębiorstw, należy podnieść, że wnosząca odwołanie w żaden sposób nie powołała się przed Sądem na to, iż w zakresie dotyczącym ustalania przy obliczaniu kwoty grzywny wielkości jej udziału w rynku potraktowano ją i te inne przedsiębiorstwa w różny sposób.
- 38 Ponieważ przed Sądem nie podniesiono żadnego tego rodzaju twierdzenia, Sądowi nie można zarzucać, iż nie sprawdził z urzędu, czy sporna decyzja zawierała uzasadnienie wystarczające do wyjaśnienia rzekomej różnicy w traktowaniu, skoro nie został on wezwany do przeprowadzenia kontroli sądowej w tym zakresie.

- 39 Skoro zatem argument dotyczący takiej różnicy w traktowaniu należy uznać za nowy, nie może on być poddawany analizie na etapie odwołania. W ramach odwołania kompetencje Trybunału są bowiem co do zasady ograniczone do oceny rozstrzygnięcia prawnego w kwestii zarzutów, które były przedmiotem dyskusji przed sądem orzekającym co do istoty (wyrok FLSmith/Komisja, EU:C:2014:284, pkt 42). Wynika z tego, że należy oddalić zarzut drugi w całości.
- 40 Z całości powyższych rozważań wynika, że żaden z dwóch zarzutów podniesionych przez wnoszącą odwołanie w uzasadnieniu odwołania nie może zostać uwzględniony, a w związku z tym odwołanie to należy oddalić w całości.

W przedmiocie przedstawionego przez Komisję żądania zmiany uzasadnienia

Argumentacja Komisji

- 41 W swej odpowiedzi na odwołanie Komisja zwróciła się do Trybunału o zmianę uzasadnienia zawartego w pkt 47 zaskarżonego wyroku. Jej zdaniem Sąd, opierając się na oświadczeniu złożonym przez uczestnika jednego ze spotkań podgrupy „toreb klockowych” w celu przyjęcia na tej podstawie, iż wnosząca odwołanie nie uczestniczyła w tym spotkaniu, mimo że jej nazwa znajdowała się na liście jego uczestników, dopuścił się przeinaczenia przedstawionego mu materiału dowodowego.

Ocena Trybunału

- 42 Zgodnie z brzmieniem art. 116 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem w brzmieniu obowiązującym w dniu ich wniesienia, żądania zawarte w odpowiedzi na odwołanie powinny mieć na celu oddalenie odwołania w całości lub w części albo uchylenie w całości lub w części orzeczenia Sądu, lub uwzględnienie w całości lub w części żądań przedstawionych w pierwszej instancji. Artykuł 113 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem określa takie same wymogi, gdy chodzi o zarzuty odwołania (wyrok Edwin/OHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, pkt 83).
- 43 W niniejszej sprawie żądanie Komisji ma na celu nie uchylenie, nawet w części, zaskarżonego wyroku, lecz zmianę ustalenia dokonanego przez Sąd w ramach badania przez niego wysuniętego przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji zarzutu pierwszego, który został w dodatku oddalony.
- 44 Takie żądanie może zatem jedynie zostać odrzucone jako niedopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

- 45 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 46 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania, a wnosząca odwołanie przegrała sprawę, pokrywa ona, oprócz własnych kosztów, również koszty poniesione przez Komisję w ramach postępowania w sprawie niniejszego odwołania.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **Plásticos Españoles SA (ASPLA) zostaje obciążona kosztami niniejszego odwołania.**

Podpisy